FAIR PLAY

Apare chenzinal ■ Anul 1 ■ Nr. 1 ■ octombrie 1990
Revistă cu patru directori: Cristian Ţopescu, Octavian Vintilă, Alin Savu, Marcel Puşcaş
şi un redactor şef GEORGE STANCA

Cronică mondenă (pagina 2)

DOMENII PRIVATE

- Cristian Ţopescu (pagina 3)
- Octavian Vintilă (pagina 4)
- Marcel Puşcaş (pagina 5)
- Alin Savu (pagina 6)

Domnul Robert Cosmoc se opune Daciadei Antrenorilor (pagina 5)

TIME OUT (pagina 7)

ION CRISTOIU Cu stiloul prin Bucureşti (pag. 8)

POKER-ul. Reguli, rafinamente, trucuri (pagina 7)

PAGINA NESPORTIVĂ Politichiia – o rubrică de GEORGE STANCA (pagina 8)

Se spune că o doică ar fi o troică trasă de doi cai. Zic cai şi ştiu de ce, fiindcă eu pesemne aş fi unul din ei. Poate mai năravaş. Celălalt se numeşte Cristian Ţopescu. Deci, iată-ne pe Cristian Ţopescu şi pe mine înhămaţi, pregătiţi, hrăniţi bine pentru a trage o doică numită "Fair Play". Nu m-a speriat niciodată trasul. Nici trăsura. Am tras eu destule. Am tras cu arcul, cu pistolul automat, şi cu arma cu aer comprimat. Am tras la măsea, am tras pe dreapta (detest stînga!), am tras chiulul la cursuri, am tras de păr fraza, am tras de urechi pe unii colegi de breaslă. Şi iată-mă acum trăgînd trăsura, doica numită "Fair Play". Eu, pe post de cal fără a-mi cunoaşte rasa. Ceea ce ştiu cu precizie este faptul că tovarăşul meu de hamuri este însă cu siguranţă de rasă. Căci, cine mă contrazice? Dl. Ţopescu are rasă: de gazetar, de prezentator TV, de reporter sportiv, de comentator hipic. Iar eu ce am? Am în jurul meu un adevărat comandament militar. Eu, sublocotenetul în rezervă, iată-mă cu toate complexele cazone la luptă, alături de trei colonei plini. Colonei de armată, ca să evităm confuziile: col. Ţopescu Cristian, col. Vintilă Mircea Octavian, col. Savu Alin. Alături de ei – locotenentul meu drag şi al Armatei Române, Puşcaş Marcel. Aflîndu-mă deci la comanda atîtor grade superioare nu m-aş mira ca într-o zi, în loc de Stanca să mi se spună simplu Stănculescu. În fond, sînt şi eu aici un fel de ministru. Am un pupitru de comandă şi o panoplie de pixuri multicolore, şi maşini de scris automate, electronice. Dar care din păcate nu scriu singure, ci tot la comandă. Astfel, nerăbdător de luptă, nu-mi rămîne decît să dau cu emfază primul ordin milităros din viaţa mea:

În spirit Fair Play, înainte marş, colonei!

George Stanca

LEI 5

TIME OUT

2

Cronică mondenă

Simpaturiştii

18 septembrie, orele 18 Hotel Bucureşti. Sala Polivalentă. Cocktail dat de firma Simpaturism. Lume bună. fără fracuri, ei; fără rochii lungi, voalete, blănuri, ele. La intrare, două frumoase doamne zîmbind şi salutîndu-ne. Una dintre dînsele se numeşte doamna Mălăele. Bufet rece şi asortat. N-au lipsit prepeliţa, aspicul. De băut, vodka, whisky, cola, vin, bere etc. La discreţie. Personal atent, pahare pline. S-au ţinut spiciuri scurte dar eficiente de către domnii Cornel Găină (în românește) şi Gheorghe Fodoreanu în franţuzeşte. Doamna Cristina, al treilea asociat al firmei a lipsit motivat. Elegantul director al ITHRB, domnul Ion Antonescu participă cu condescendenţă la această serată a unei firme concurente. Are în el prestanţă şi siguranţa pe care şi le doreşte orice femeie la un bărbat. Doamna Doina Berchină înaltă, calină este însoţită de gazetarul Lorin Vasilovici-înalt, felin. Sare neprotocolar pe ei Domnul Ion "Felix" Stănică, reporter la radio France Inter, fostul nostru coleg care acum vreo 8-9 ani a plecat în Franţa şi n-a mai venit. E la fel de exuberant cum îl ştiam. Causeurul care este Octavian Vintilă trece volubil de la un grup la altul. Fără Paul Grigoriu dar cu Marian Ghiolduş. Cred că dl. Vintilă îi cunoaşte pe toţi cei prezenţi, mai puţin pe tinerii reporteri Liviu Crişan şi Cristian Lăcătuş de la Gazeta de Vest din Timişoara, pe care i-i prezentăm noi. Sîntem priviţi de sus de către colonelul Alin Savu, fostul baschetbolist de la Steaua. Mustaţa sa, ca un acoperiş iarna, a devenit parcă mai albă de cînd este vicele clubului. Actorul Horaţiu Mălăele apare cu un fular negru la gît, dar fular, nici măcar şal de mătase ca în filmele lui Antonioni, sau ca în "Marele Gatsby". Nici n-are frac, în fond. Ne povesteşte despre "Satirul" său prin care a consacrat cîteva portrete celebre. Abia acum aflăm că frumoasa doamnă care ne-a primit la intrare este soţia sa. De circa 7 ani. Au doi copii. Să le trăiască şi înflorească, mai ales că locuiesc pe Bd. Primăverii, într-o fostă casă de filaj. Jos nomenclatura, jos securitatea! Oricum, poliţia nu a fost aici la datorie, ci în calitate de invitată. Un comandant de circă n-a zăbovit mult printre noi. Păcat, eram măcar simpatici dacă nu simpaturistici. A venit şi actorul Radu Gheorghe. Cu soţia şi cu vecinul său de palier, tot actor şi tot un fel de gheorghe – George Mihăiţă. Ambii veseli dar nu comici. Erau în afara orelor de program. Mai nou am aflat despre Radu Gheorghe că este angajatul Filarmonicii din Ploieşti cu care vrea să plece într-un turneu afară. Din discuţiile purtate i-am trezit interesul pentru viitorul cabaretului "Alhambra" ce aparţine firmei noastre. Să sperăm că îl vom avea în programul nostru chiar de la inaugurare. Vom da şi noi un coktail, ce dumnezeu! Apropo de soţii, distinsa doamnă Fodoreanu despre care aflăm că a fost în studenţie Miss IMF, ne declară că nu va lucra cu soţul său sub aceeaşi firmă, domnia sa fiind farmacistă. Iat-o şi pe poeta Cătălina Morga de la Swissair alături de soţ. Are un aer tonic, plin de energie acaparatoare. Şi pe dînsa sperăm să o avem în mijlocul nostru la Vlatot – cocktail. Îl recunoaştem şi pe domnul Ioan Cojocărescu de la "Mara Travel Agency", finul lui Andrei Partoş. Dînsul e aici în branşă. Tot în branşă este şi domnul Gh. Melinte, reputatul contabil şef al firmei care ne dezvăluie o reală aplicaţie spre istorie şi implicit spre politică. În tot acest timp s-a auzit în surdină o muzică plăcută. Ea a acoperit discret cifrele pe care oamenii de afaceri le vehiculau în şoaptă în partea de vest a salonului. A fost o serată frumoasă, s-au făcut multe planuri s-au schimbat cărţi de vizită şi idei. S-au făcut tranzacţii sau numai proiecte. S-a vorbit despre turism, Israel, Turcia, mărci, Păunescu, Alhambra, Regele Mihai, ploaie, Mihai Eminescu, maieutică, Octavian Mitu, Fair Play, Stanca, baschet, Antonescu-mareşalul, bursă, Iliescu, fotbal, Roman, maghiari, dolari, găgăuzi, etc. Au mai participat şi doi foşti membri ai CPUN, precum şi domnul Ilie Ciurăscu de la TV.

Spre orele 22^{30} am plecat şi noi conduşi de amabilul domn Fodoreanu. Cum gazda pleacă de regulă ultima, nu şti cît au mai stat actorii. Noi ne-am simţit minunat.

Ca într-un capitalism iluminat de mii de lampioane.

■ Azazel

Declaraţiile lui Mircea Lucescu în Italia

Lăcătuş va fi în curînd mare

"Daţi-mi voie să vă spun cîteva cuvinte despre Lăcătuş. Citesc că nu se mişcă, că e foarte criticat. Mă adresez jucătorilor de la Florentina: staţi alături de Marius şi nu vă veţi căli. Lăcătuş se mişcă bine în toate zonele terenului. În concepţia mea despre fotbal nu există specializarea, talentul, fantezia fiecărula trebuie pusă în serviciul echipei. Este adevărat, jucătorii mei trebuie să respecte 5 poruncl. Să construiască jocul, să nu-l distrugă niciodată. Să paseze balonul. Să schimbe ritmul şi direcţia jocului. Să se mişte mult pentru a creea spaţiu. Să crecze mereu superioritatea numerică. Da, echipele mele sînt ca şi cameleonii, îşi pot schimba pielea de la o partidă la alta. Nu ne numim. Milano, nu sîntem inter, sîntem o echipă din provincie care prin jocul ei trebuie să le pună în dificultate pe aceste vedete. Atunci cînd antrenezi echipa Milano sau Inter, nu sînt necesare multe tactici, dar cînd antrenezi o echipă mediocră este indispensabil un joc care să poată compensa lipsa valorilor mari."

Pisa ca Dinamo

"Pînă în prezent am conlucrat bine, sînt mulţumit de ceea ce am realizat, dar greşeşte amarnic cel ce pretinde a da de acum verdicte. trebule răbdare, multă răbdare. Pisa mai are încă să asimileze schemele mele. Doar după cîteva luni va fi echipa capabilă să-mi urmeze principiile. Eu mi-am dus băieţii în străinătate, nu mi-a fost teamă să remedlez figuri aşa şi-aşa. Doar confruntîndu-ne cu formaţii de nivel bun putem să creştem, să ne maturizăm, să căpătăm experienţă. Ce cer? Doar puţin timp. Vă amintiţi ce am spus despre Juventus acum o lună? Ştiam că alb – negrii nu ar fi putut exploda brusc, unsprezece valori nu fac o echipă. Şi aşa a şi fost. Înfrîngerea lui Juve la Napoli nu trebule să fie o surpriză. Trebuie luni de zile pentru a realiza o echipă completă. Ca să ajungi departe îţi trebuie linişte, polemicile, tensiunile, răutăţile ucid. Îi fac pe toţi să munceaască în zadar. Iată, chiar şi Pisa, în proporţii corespunzătoare, se confruntă cu aceleaşi probleme. Sper ca suporterii echipei să albă puţină răbdare în cazul în care rezultatele vor întîrzia să se vadă. Populaţia din Pisa trebule să albă încredere în mine căci împreună am putea avea multe satisfacţii. Vă fac următoarea promisiune: daţi-mi puţin timp şi voi face din Pisa o a 2-a Dinamo Bucureşti."

■ Corriere dello sport

FAIR PLAY

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei 174, sector 1, tel. 50.58.65; 59.66.73
Prezentarea grafică: Claudia Marinescu
Secretar de redacţie: Gab. G. Florea
Tiparul: Luceafărul

"UNDE NI SE DUC SUFLETELE?"

– REFLECŢII ASUPRA VIEŢII ŞI MORŢII –

EU SÎNT EL. Viaţa. în sine. este una şi nu are nici un început, nici un sfîrşit. Manifestările şi expresiile Vieţii sunt însă extrem de diferite şi vremelnice. ca şi valurile mării. care se ridică uneori spumegînde din apă şi dispar apoi în aceiaşi apă.

Ca şi în apele care curg necontenit, manifestările Vieţii nu există repaus absolut. ci o permanentă vibrare. care să poate contopi cu altă vibrare cînd există între ele o "rezonanţă". Demonstraţia ştiinţifică a acestui fenomen s-a făcut într-o cameră în care au existat mai multe piane. A fost lovită o coardă care a început să vibreze pe nota "re" de la celelalte piane care nu fuseseră atinse.

Experienţa este revelatoare pentru cei care vor să înţeleagă că orice gînd, orice emoţie, intens trăită de un om poate fi simţită şi trăită de alt om, dacă între ei există o rezonanţă de gîndire şi de simţire. Astfel se explică telepatia şi multe alte fenomene zise "paranaturale" de care se ocupă psihotronica (parapsihologia).

În această ordine de idei, este de înţeles un alt fenomen, care ne asigură dezvoltarea noastră pe plan cerebral şi afectiv, pentru că tendinţele şi înclinările noastre, dobîndite prin condiţia ereditară şi astrală din ziua de naştere, intră în rezonanţă cu vibraţiile tuturor celor care au trăit şi mai trăiesc încă în jurul nostru, amplificîndu-le şi asigurîndu-le dezvoltarea fără încetare.

Orice focar de viaţă este întreţinut de alte focare de viaţă, pentru că vibraţiile de acelaşi fel se suprapun şi amplifică necontenit tendinţele şi talentele înăscute pînă ce pot ajunge geniu creator în artă, ştiinţă sau literatură.

Aparent gîndim, vorbim şi scriem prin noi înşine. În realitate, nu sîntem decît instrumente de manifestare ale celor ce se stimulează şi ne inspiră în studiile şi cercetările noastre. Iar pentru faptul că impulsurile care îmi vin au fost înainte de a fi eu, pot spune că eu sunt ei, iar cînd citez numele gînditorului x sau y, pe un apostol sau pe un evanghelist, devin instrumentul lui de manifestare.

În concluzie, dacă alţii se manifestă prin mine, eu nu mai sunt eu, aşa cum nici acela prin care se vor manifesta ideile, gîndurile şi emoţiile mele nu mai este el ci eu, şi toţi ceilalţi oameni, care au gîndit la fel cu el şi s-au manifestat în alte trupuri existente sau dispărute.

Ceea ce trebuie să înţelegem prin "eu" este construcţia psiho-somatică, adică instrumentul fizic de manifestare, care ne individualizează şi primeşte un nume, ca şi un aparat sau o maşină care poartă marca fabricii. Toate aparatele telefonice sau de radio servesc la transmiterea cuvintelor sau melodiilor, dar nu toate au aceiaşi marcă şi an de fabricaţie. La fel sunt şi trupurile noastre. Se construiesc la diferite date şi pentru o anumită durată de funcţionare. Tot alte şi alte tipuri se construiesc, se uzează prin întrebuinţare şi apoi sunt părăsite, iar sufletele şi duhurile care le-au părăsit se vor manifesta în alte trupuri mai tinere, mai viguroase, care se construiesc fără încetare în laboratorele Naturii.

Complicata aparatură a corpului nostru fizic oricînd poate suferi o defecţiune, cum se întîmplă adesea cu aparatele de radio-recepţie, după care audiţia dispare şi nu mai putem asculta nici o voce nici o melodie.

Ne punem însă fireasca întrebare: dacă instrumentul fizic de manifestare a sufletului şi duhului, care se face auzit prin el, s-a distrus, oare s-a distrus şi energia spirituală, forţa afectivă şi imensa bogăţie de idei şi sentimente care s-a manifestat prin complicata aparatură a corpului? Oh, nu! Dacă am crede acest lucru, ar trebui să credem odată cu arderea unui filament sau transformator din cutia aparatului nostru de recepţie, s-a distrus şi curentul de alimentare al aparatului, precum şi unda care vine de departe, de peste mări şi ţări. Nu, aceste energii şi emisii nu se distrug şi nu mor o dată cu trupurile prin care se manifestă. Ele se manifestă prin toţi ceilalţi oameni rămaşi în viaţă, dacă acordurile lor intime vor fi în rezonanţă cu cele ce nu se mai pot manifesta în aparatele uzate.

Pentru cine se străduieşte să înţeleagă supra-structura fiinţei noastre şi puterile lumii pe care o vedem şi în care s-au zămislit toate lucrurile pe care le vedem, nu poate exista moarte. Există numai teama de moarte, care nu este altceva decît teama de necunoscut.

În rînduri ritmate, pot să spun deci:

Eu sunt ei, care mă-ndemnă să învăţ, să cercetez/. Şi să răspîndesc în lume gîndul lor şi al lor crez/ Ei îmi apără fiinţa şi mă poartă printre stele/ Să cunosc misterul vieţii şi rostul trăirii mele.

■ FLORIAN ONITZA
Los Angeles, iulie 1989

Domeniul Cristian Ţopescu

EST MODUS IN REBUS – Măsură în toate

START

Începem, încă din acest prim număr al revistei pe care o aveţi în mînă, un "jurnal de bord" al sportului românesc şi internaţional. Veţi găsi în aceste comentarii părerile personale ale celui care mai jos semnează, precum şi multe alte opinii, inclusiv ale dumneavoastră dacă aveţi amabilitatea să ni le împărtăşiţi scriindu-ne pe adresa redacţiei. Vom reproduce tot ceea ce nu se abate de la spiritul de fair play care sperăm să guverneze permanent acestă pagină.

Pornim deci "la drum" în ziua echinocţiului de toamnă.

23 septembrie – Valuta n-aduce fericirea

Campionatul naţional de fotbal continuă dar interesul publicului nu creşte. În ziare se mai "umflă" numărul spectatorilor – ca "pe vremuri" la Daciadă – dar cifrele false nu "umflă" bugetele echipelor aflate, majoritatea, în mare suferinţă. Cluburile se vaită că nu pot folosi banii pe care-i au în cont (inclusiv valută), legiutorul întîrzie să se pronunţe, toată lumea cere sprijin şi uite aşa iar ne învîrtim ca altădată într-un cerc vicios: banii care intră într-un buzunar nu pot ieşi din acelaşi loc, ci trebuiesc trecuţi în celălalt buzunar de unde sînt scoşi numai cu... aprobare. A cui? De ce a cuiva? Cum stimulăm oamenii cu idei care aduc bani dacă nu-i lăsăm să folosească fructul iniţiativelor lor (evident, nu în interes personal)? Sînt cîteva întrebări la care sperăm să avem, în curînd, răspunsuri îmbucurătoare.

Fiindcă a venit vorba de buzunare, îngăduiţi-mi o paranteză amuzantă (acum, fiindcă la vremea cînd s-a întîmplat ceea ce vreau să vă povestesc era cam... tragică) din timpul excesivei centralizări de care nu am scăpat cu totul.

Echipa de fotbal Universitatea Craiova, în perioada ei de glorie, s-a calificat în fazele superioare ale Cupei U.E.F.A. şi sorţii i-au desemnat ca adversar în "sferturi" formaţia vest-germană F.C. Kaiserslautern. Am intrat în tratative (încă nu "divorţasem" de TVR) cu cele 2 canale de televiziune din RFG care transmit majoritatea evenimentelor sportive: ARD – canalul 1 şi ZDF – canalul 2. Am aflat că ARD va transmite meciul tur de la Kaiserslautern iar ZDF va prelua transmisia partidei retur de la Craiova. I-am întrebat pe cei de la ARD ce pretenţii financiare au. Au răspuns: 5.000 de mărci vest-germane. Rezonabil. Atunci, am cerut la rîndul nostru, aceiaşi sumă ZDF-ului, rugîndu-i să nu mai trimită banii la Televiziunea Română ci direct colegilor de la ARD. (Dacă cele 5.000 de mărci veneau în ţară, intrau în acel "buzunar" de unde nu-i mai puteam scoate). Nemţii n-au putut înţelege în nici un chip de ce nu puteam plăti 5.000 de mărci pe care peste două săptămîni le vom primi înapoi. Au urmat numeroase telefoane şi telexuri pînă cînd am convins ZDF-ul să trimită banii ARD-ului. Cred că nici în ziua de azi, nu s-au lămurit pe deplin de ce TVR n-a putut face o simplă operaţie financiară de tur-retur pentru o sumă derizorie în optica lor. Închidem paranteza.

În clasamentul "adevărului" (De ce i-o fi spunînd aşa? Mai există şi un clasament al "neadevărului"?), începe să se contureze grupul fruntaş – cam acelaşi din anul precedent – iar "lanterna" şi-o dispută echipe din oraşe cu veche tradiţie fotbalistică ceea ce e cam trist. Oare vom mai trăi ziua în care vechile "izvoare" vor produce din nou valori? Timişoara dă semne de renaştere, dar Aradul, Baia Mare, Oradea şi chiar Clujul întîrzie...

26 septembrie – Sabău... la mijloc!

România – Polonia = 2-1 într-un amical care ne-a amintit că fotbalul polonez, după exportul de jucători, nu a mai reuşit nici o calificare la "mondiale". Cel mai controversat jucător al echipei noastre a fost Sabău care a început slab, cu multe pase greşite, publicul îi cerea schimbarea, dar de prin minutul 35 actualul mijlocaş al Feyenoord-ului a devenit un motoraş de la care au pornit multe acţiuni periculoase iar publicul l-a iertat şi apoi l-a aplaudat.

Tot Sabău este, prin transferul său în Olanda, subiectul unei controverse publice, Vasile Ianul – Mircea Lucescu. Aşteptăm şi alte dezvăluiri, atît referitoare la transferările făcute cît şi din culisele ediţiilor trecute ale campionatului. Deocamdată, Ianul atacă, dar Lucescu a dat o ripostă corespunzătoare. "Meciul" rămîne deschis oricărui rezultat!

Cu racheta de tenis, nu cu motocicleta, a cîştigat Florin Segărceanu (al doilea din dreapta) primul turneu din circuitul organizat de Federaţia Internaţională în România. Tot lui Ţiriac îi datorăm şi această iniţiativă.

28 septembrie – "Pacientul" e pe masa de operaţie

Noul ministru al tineretului şi sportului, Bogdan Niculescu Duvăz, trece la măsuri hotărîte pentru "defrişarea" departamentului de sport de foştii activişti care au ajuns în clădirea din strada Vasile Conta atunci cînd nu şi-au mai găsit loc la fostul UTC, la fostul UGSR ş.a.m.d. Sigur că operaţia chirurgicală începută de tînărul ministru e dureroasă pentru mulţi dar odată şi odată trebuie să apară un bisturiu care să cureţe un organism cu unele părţi infectate de incompetenţă, carierism şi afacerism. Din păcate, însă, tentaţia spre afaceri mai puţin curate ale unor **funcţionari de sport** nu a dispărut nici după revoluţie, ba chiar, în noile condiţii de libertate (de unii greşit înţeleasă), ea s-a amplificat şi n-ar fi exclus ca în curînd să aflăm lucruri surprinzătoare.

30 septembrie – "Pentru cîţiva dolari..."

Marele Roger Milla, omul cu statuie în Camerun, a fost excrocat în Gabon! Celebrul fotbalist, care nu a fost solicitat de nici un club important după campionatul mondial, a căzut victima unui impresar necinstit care l-a convins să vină în Gabon pentru un meci de gală şi apoi a dispărut cu banii!! Milla, care trebuia să primească un cec înainte de meci, a acceptat să joace... pe gratis. Chapeau bas, monsieur Milla!

Nu ne scoatem însă pălăria în faţa unor jucători români care vor să obţină contracte pentru "afară" în orice condiţii, chiar şi în schimbul unor sume ruşinos de mici. Dolarii sau demnitatea?

1 octombrie – Recunoştinţa celor mulţi

Cel mai aplaudat spectator din sala Ateneului Român, la aniversarea a 75 de ani de la înfiinţarea Comitetului Olimpic Român, a fost Ion Ţiriac. Vox populi!

Milla îl imploră acum pe cel de sus să-l ajute să joace într-o echipă ca lumea.

2 octombrie – Scrisoarea omului din tribună

"Omul din tribună. Plictisit de discuţiile politice interminabile care au cuprins pînă şi colţul microbiştilor din Cişmigiu. Sătul de a mai da sfaturi şi de a primi. Dezamăgit de fosta şi mereu actuala mentalitate a oamenilor de a lua cu zece mîini şi de a da... bir cu fugiţii. Aşteptînd cu speranţă deşartă declanşarea unei imposibile greve a... crescătorilor de "ploşniţe" (umane).

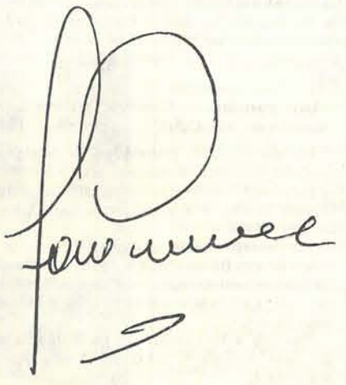
Asistînd neputincios la trîntele ziaristice şi polemicele ce fac vînzarea unor publicaţii care vor ajunge la coşul de gunoi al istoriei presei româneşti. Revenind mereu pe stadion, dornic să vadă întreceri corecte. Sperînd că federaţia nu se va mai juca de-a deciziile: ≪Uite decizia! Nu e decizia!≫ Încrezător în fair play-ul spectatorilor care şi-au cam dat în petec în ultima vreme" (Marian Valentin Burlacu, str. Gorgan Spătarul 96, Bucureşti)

3 octombrie – GATA

Întrerupem "jurnalul de bord". Redactorul şef ne-a somat să nu depăşim spaţiul acordat. E rău! Şi are o barbă neagră...

Mereu, probleme cu spaţiul: la gazetă, la televiziune, la ICRAL. Doar cînd ne-om muta în spaţiul cosmic vom avea spaţiu. După Nostradamus, n-ar mai fi prea mult pînă atunci.

Ion Tiriac

A vorbi cît trebuie şi cînd trebuie. A face!

Domeniul Octavian Vintilă

"În afară de religie și olimpism nu cred în nimic"

Nici nu se putea un început într-o publicație ce poartă numele de Fair-Play, mai pe sufletul celui ce semnează această pagină, decît acela de a deschide prima filă, cu aniversarea Comitetului Olimpic Român.

Gîndurile și simțămintele mele, le-am făcut publice nu odată, dar le voi repeta acum: în afară de religie și olimpism, nu cred în nimic.

Despre religie, cititorule cred că știi suficient. Eu voi explica acum ce înseamnă Olimpismul. Acesta cuprinde în sfera sa, ansamblul ideilor în care sportul ar putea fi pus în slujba dezvoltării armonioase a omului și a construirii unei societăți umane avansate.

Prilejul de a vorbi despre cîte ceva din toate acestea îmi este oferit de ceremonia care a avut loc la Ateneul Român ocazionată de împlinirea a 75 de ani, de la înființarea Comitetului Olimpic Român.

La mulți ani Comitetului Olimpic Român!

De la început trebuie spus că forul nostru olimpic a împlinit de fapt... 76 de ani, el luînd ființă în anul 1914, dar în urmă cu un an, a fost foarte greu de lămurit "conducerea superioară", că se cuvenea făcută o asemenea aniversare. Deci, mai bine de trei sferturi de veac de cînd cele cinci cercuri olimpice și-au găsit locul pe frontispiciul unei organizații românești aliniate celui mai puternic for internațional, mai puternic (o să rîdeți probabil!) decît O.N.U., cu o mai mare vechime și prestigiu decît orice altă organizație mondială.

Niciodată în ultima jumătate de secol nu s-a putut vorbi pînă astăzi, despre rolul jucat de România în lumea olimpică, de contribuția ideilor oamenilor de pe aceste meleaguri, la reînvierea Jocurilor Olimpice moderne.

Spiritul olimpic extins și în regnul animal (Foto: Paul Agarici)

Evanghelie Zappa - un nume pus în istoria olimpică, înaintea lui Pierre de Coubertin.

Începute în anul 776 î.e.n. și încheiate în anul 394 e.n. Jocurile Olimpice antice, au făcut din Olimpia - locul de dispute al întrecerilor de atîtea secole, un templu care a emanat cele mai multe idei pentru istoria sportului.

După o tăcere de peste 15 secole, a început să se vorbească despre un nou olimpism, mai ales după începutul secolului XIX. Arheologi englezi în urma unor sumare săpături, au scos la iveală primele vestigii ale sanctuarului din Olimpia și au putut întocmi un plan al Templului lui Zeus. Cercetări mai amănunțite au fost apoi efectuate în 1829, soldate cu rezultate valoroase, dar cel care avea să finalizeze aceste cercetări arheologice avea să fie germanul Ernest Curtius, care a reușit să scoată la lumina zilei o bogăție de obiecte, ca statui, case, plăci cu diferite inscripții. Succesul lui Curtius l-a determinat pe Pierre de Coubertin să-și pună problema: "Germania a găsit ce a rămas material din Olimpia, de ce nu ar putea Franța să resuscite spiritul și splendorile ei".

Dar nu! Prima idee avea să aparțină cetățeanului român de origine greacă, Evanghelie Zappa, moșier și negustor de cereale, care în testamentul său lăsat în comuna Broșteni arată: "Este dator (se referă la vărul său, Constantin Zappa executorul testamentului) a clădi stabilimentul Olimpicilor, împreună cu arena lui după toată cuviința și spațios, iar restul de avere să fie folosită de Epitropia din Grecia menită a reînființa Jocurile Olimpice".

Jocurile preconizate de Zappa erau orientate în mare măsură după modelul celor din antichitate și limitate la o participare grecească, fapt arătat limpede în memoriul său din 1858, adresat regelui Greciei.

Cercetători ai fenomenului olimpic sînt în unanimitate de acord că Evanghelie Zappa a avut o mare contribuție la impulsionarea renașterii Jocurilor Olimpice moderne, fapt recunoscut și de Pierre de Coubertin: "... Noi în Franța ne gîndeam la reînvierea Jocurilor, dar românul de origine greacă Evanghelie Zappa nu numai că a gîndit dar a și acționat".

Un român - George Bibescu - membru al C.I.O. încă din 1899

Pe linie olimpică, primele legături oficiale ale sportului românesc cu mișcarea olimpică modernă se stabilisră cu mult înaintea creării Comitetului Olimpic Român și a intențiilor de participare la Jocurile Olimpice.

Nu cunoaștem prin ce împrejurări sau cu ce ocazie George Bibescu vine în contact cu Comitetul Internațional Olimpic, cu Pierre de Coubertin personal. Cert este faptul că în 1899 el este ales membru al C.I.O.

România a fost astfel, cea de a 16-a națiune din lume membru în C.I.O. (al 23-lea pe lista protocolară)

Prima participare românească la J.O. a fost la Paris dar nu în 1924 ci în 1900

George Plagino, în urma unor cercetări efectuate de societatea suedeză pentru istoria sportului, a fost prezent pe lista participanților la J.O. de la Paris din 1900, în probele de tir.

Prezența acestuia la Paris se datorește, după părerile autorilor istoriei olimpice românești, faptului că George Plagino fiind fiul diplomatului român în Marea Britanie, Spania și Franța, Alexandru Plagino, s-a aflat probabil în acea perioadă la tatăl său. Cunoscut fiind faptul că acesta era un mare amator de vînătoare, se pare că s-a înscris la concursul de tir, care era individual. Astfel se și explică de ce România nu figurează pe lista țărilor participante, în schimb figurează românul George Plagino, care opt ani mai tîrziu va deveni și el membru al C.I.O

Actul de naștere

Vom face public, pentru prima dată actul de naștere al C.O.R., așa cum a fost el trimis forului internațional.

Federațiunea Societăților Sportive Române
F.S.S.R.
București 7, strada C.A. Rosetti
Delegați: Ion Cămărășescu și dr. Ion Costinescu

Nr. 67/1914 — 19 mai 1914

Domnule Președinte,

Avem onoarea de a vă aduce la cunoștință că, Comitetul Olimpic al României a fost constituit avînd în componența sa, printre alții pe: George V. Bibescu, dr. Ion Costinescu, Ion N. Cămărășescu, George Plagino, prof. G. Murgoci, C. Tzigaza-Samurcaș, Carol Davilla, Dinu Cesianu, Grigore Caracostea, ing. N. Iliescu-Brînceni, Ion Nicolaescu, George Iconomu, George Costescu și Al. Florescu.

Acest Comitet a delegat, pentru a participa la Congresul Internațional ce va avea loc la Paris în iunie a.c. pe Dl. prof. G. Murgoci, Carol Davilla, Dinu Cesianu, ing. N. Iliescu-Brînceni și Ion Nicolaescu, sub președentia d-lui George Plagino, membru al Comitetului Internațional Olimpic.

Vă rugăm să binevoiți a depune această listă la biroul onor Comitetului Internațional Olimpic, pentru a fi acceptată la Viitorul Congres.

Vă rog să primiți, Domnule Președinte, asigurarea sentimentelor noastre cele mai distinse.

P. Președinte
Delegat
Dr. I. Constantinescu
Domnului Baron Pierre de Coubertin
Președintele Comitetului
Internațional Olimpic

*

În procesul verbal al Congresului C.I.O. de la Paris din 1914, stă scris printre altele: "... Comitetul Olimpic Român a fost recunoscut implicit, fără ca această recunoaștere să facă obiceiul unei discuții și al unei hotărîri oficiale, cum s-a întîmplat mai tîrziu pentru celelalte Comitete Naționale Olimpice.

CITIUS – ALTIUS – FORTIUS

Sub cupola Ateneului Român, s-au reîntîlnit în acea zi de 1 octombrie 1990, aleasă pentru a fi sărbătorită cea de-a 75-a aniversare de la înființarea Comitetului Olimpic Român, sportivii de ieri și de azi ai țării, purtători ai tricolorului în competițiile reunite sub cele cinci cercuri olimpice.

Bucurîndu-se de prezența președintelui Comitetului Internațional Olimpic, dl. Juan Antonio Samaranch și a primului ministru al României dl. Petre Roman, momentul a constituit un prilej de emoții, reîntîlniri, dialoguri, a celor peste care trecerea anilor, nu a știrbit cu nimic dragostea lor pentru sportul preferat, pentru fenomenul olimpic.

Am văzut lacrimi, am văzut îmbrățișări, am văzut mîngîieri. Am revăzut, urmărindu-i sub cupola Ateneului, secvențele în care ei scriau cele mai frumoase pagini din istoria olimpică. Au fost în sală sportivi care au învins odată, și-au fost și sportivi care au fost învinși odată. Toți însă au avut ca țel, dorința de a deveni campioni, dar mai presus de toate au avut dorința de a deveni oameni. Și au reușit, dacă avem în vedere că astăzi ei se află – în diferite domenii – printre cei care încearcă să-și aducă o mică sau o mai mare contribuție la reafirmarea numelui – România.

Sub cupola Ateneului Român, la această aniversare s-au reunit pentru PRIMA DATĂ, sportivii țării care au rămas pe aceste meleaguri și cei care în anii din urmă, căutînd libertatea trăiesc pe alte meridiane ale lumii.

Așa cum cercurile olimpice reunesc tinerii lumii, așa și această aniversare a Comitetului Olimpic Român i-a reunit pe acești sportivi.

La trecerea în cel de al 4-lea sfert de veac, urăm Comitetului Olimpic Român, generațiilor de sportivi care vor concura cu tricolorul pe piept în competițiile luminate de torța aprinsă la Olimpia.

CITIUS – ALTIUS – FORTIUS.

Domeniul Marcel Pușcaș

"Să-mi dea Dumnezeu puterea să schimb ceea ce nu pot, curajul să schimb ceea ce pot, inteligența și priceperea să știu ceea ce pot și ce nu pot și prostia să nu schimb nimic"

O ligă a suporterilor trebuie să dea și nu să ia!

Aterizînd pe aeroportul din Belfast am avut revelația noului, a fastului și a conservatorismului britanic. Nu eram la prima vizită într-o țară străină, dar noua mea postură, cea de... nefotbalist mă obligă să urmăresc totul, sau mă rog, tot ceea ce putea să-mi ofere o informație cu care să vin în întîmpinarea curiozității dv.

În acest fel, n-am să încerc acel sentiment străin mie, de monopol asupra esențialului fenomenului fotbalistic. Latura extraordinară a lucrurilor nu a fost nici reclama fără economie de curent, nici bogăția sortimentelor din magazinele cu vînzătoare amabile, nici curățenia străzilor ce luceau într-atît încît făceau concurență celor 24k ale aurului și nici măcar meciului dintre Glentoran și Steaua.

Întîmplarea a făcut ca prin plimbările mele pe străzile capitalei ULSTERULUI să dau de o inscripție ce suna :

WESTBOURNE GLENTORAN SUPPORTERS CLUB. Curios fiind de ce se adăpostea în spatele ei am sunat și mi s-a deschis. Mirarea mi-a fost peste măsură cînd am păsit pe mocheta din interiorul clubului ce se asemăna cu gazonul stadionului WEMBLEY, cînd am văzut rafturile și mesele strălucind de curățenie. În dreapta așteptа salonul rezervat damelor, în stînga cel al înfocaților suporteri, bărbaților. Politicos, la auzul scopului vizitei patronul clubului care era totodată și șeful fanilor m-a poftit în sala de protocol de la etaj unde în fața unui whisky mic mi-a prezentat activitatea pe care o prestează și rolul ei vis-avis de angrenajul acestui club fotbalistic de semi-profesioniști și se numește Glentoran Belfast.

Preliminariile discuției fiind satisfăcute, domnul Edword Harvey a dat cuvîntul :

De cînd ființați?

- Din anul 1882. Avem o mare tradiție în fotbalul nord-irlandez. Dorim ca prin mijloacele de care dispunem să sprijinim moral, material și propagandistic fotbalul și clubul Glentoran.

Spuneți-mi vă rog care sînt mijloacele utilizate și care este contribuția dvs. bănească?

- În Belfast există 6 (?) asemenea cluburi și toate sprijină Glentoranul. În afara clubulurilor în care se servesc mîncăruri rapide (Hamburger, Hot-Dog) alături de berile... sponsorizatoare Smithwick's și Guiness, mai există o gazetă în tiraj de 5.000 exemplare. La toate acestea se adaugă donațiile și abonamentele pentru clubul nostru. Doar clubul Westbourne donează circa 25.000 pounds (aprox. 50.000 dolari) clubului Glentoran.

Cum vă înțelegeți cu patronul clubului ?

- Nu ne interesează persoana lui, nu intervenim în viața internă a clubului și vrem doar ca acesta să prospere și să ne aducă satisfacție.

Și totuși ce se întîmplă cu acești bani ?

- Ei sînt folosiți pentru ajutorarea echipelor de copii și juniori, la baza materială, la primele de joc ale fotbaliștilor.

Observ o pușculiță în care se varsă niște bani pentru copiii orfani din românia.

- Da. În urmă cu 4 luni am avut această inițiativă de a sprijini orfanii din România. Pe lîngă aceasta un grup de 40 de copii ne-au vizitat țara, ei fiind foarte fericiți și sper că s-au simțit bine la noi. Am strîns pînă acum circa 5.000 pounds de care beneficiază în acest moment acești orfani români.

Este un gest foarte frumos pentru care personal vă mulțumesc.

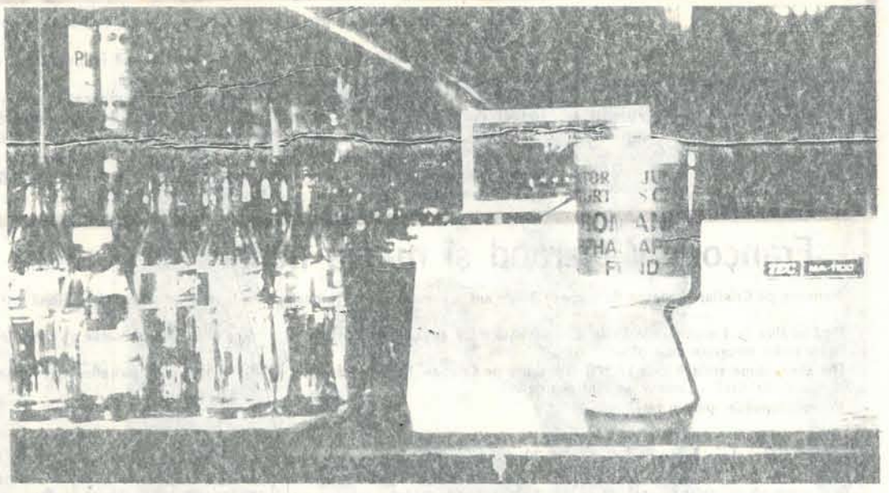
aveți legături cu alte ligi ale suporterilor ?

- Sîntem în relații foarte bune cu suporterii de la Dundee United și cu F.C. Leipzig și am fi foarte încîntați să colaborăm cu suporterii unui club ca Steaua.

Vă mulțumesc pentru interviu și pentru amabilitatea de care ați dat dovadă.

Am ținut să vă prezint acest articol în speranța că aceste ligi noi înființate în România se vor canaliza pe făgașul normal sprijinind activ și concret cluburile noastre de fotbal. Atîta timp cît ele constituite ca persoane juridice vor căuta imixtiuni în viața internă a clubulurilor de fotbal, atît timp cît vor căuta să schimbe jucători, antrenori sau conducători, iar nu să sprijine sportul și fotbalul în special, aceste ligi nu vor avea nimic de cîștigat.

Luați aminte deci, stimați suporteri.

Pușculița cu donații pentru orfanii români

Domnul Robert Cosmoc se opune DACIADEI ANTRENORILOR

Zilele trecute am avut plăcerea de a-l întîlni pe reputatul antrenor Robert Cosmoc. Cunoscînd în mare activitatea desfășurată de domnia sa pe tărîm fotbalistic am fost curios, curiozitate pe care cred că o împărtășiți și dvs., de-a afla ce se ascunde în spatele ridicărilor și coborîrilor acestui atît de controversat (din punctul unora de vedere) antrenor român. După părerea specialiștilor domnul Cosmoc rămîne totuși șeful generației din care face parte.

Așadar ce se întîmplă cu dvs. domnule Cosmoc?

- Nimic deosebit. Pînă la sfîrșitul sezonului trecut am activat la Oradea unde am încercat să răspund obiectivelor de performanță stabilite de conducerea clubului. Odată campionatul încheiat s-a trecut la acele "alegeri democratice" în care primul și ultimul cuvînt l-au avut jucătorii. Cu părere de rău, dar este un caz unic în lume ca jucătorul să-și aleagă instructorul; este ca și cum un copil și-ar alege părintele. Adică în loc să răspundă solicitărilor el plînge puțin și acesta este înlocuit.

Nu vă supărați dar mi se pare mai ușor să schimbi un antrenor decît un lot de 20 de jucători.

- În afară de asta au fost și interese de ordin... teritorial în care domnul președinte a vrut să lucreze cu autohtoni fără personalitate și slab pregătiți profesional, pe care dînsul putea să îi domine. De fapt, mă îndoiesc de profesionalismul său. Așa că...

Această chestiune a devenit în românia de azi o politică generală dusă de conducătorii de la aproape orice nivel.

- Să nu intrăm în amănunte...

Aveți dreptate, și așa ați ajuns în această vară să fiți propus alături de alți patru colegi, pentru preluarea conducerii tehnice a echipei naționale.

- Adevărat, numai că de la propunere la alegere a fost un abis colosal.

Relatați vă rog, cum e cu abisul?

- În condițiile în care un antrenor federal nu e verificat, nu este supus unui examen și nici măcar nu a antrenat vreodată, cum e cazul lui Gino Iorgulescu, este inimaginabil să mai pot adăuga ceva. Ba, mai mult, chiar un antrenor experimentat dar fără rezultate deosebite cum este Gheorghe Constantin și care are doar categoria a-II-a este numit antrenorul echipei României mi se pare cel puțin curios.

Cineva trebuia să ia locul lui jenei, cine credeți că ar fi fost cel mai indicat?

Într-adevăr, Jenei trebuia schimbat măcar pentru gestul său unic în lumea noastră a antrenorilor. Să-ți părăsești echipa pentru a veni în țară în plină desfășurare a campionatului mondial, trebuie să recunosc că este o performanță. Acest gest nu și l-au permis nici măcar Bobby Robson, Frantz Beckenbauer și nici Azeglio Vicini care nu și-a văzut nici măcar familia timp de o lună, cu toate că, competiția se desfășura în țara sa.

După mine cel mai indicat ar fi fost Ladislau Bölöni sau Sorin Cîrțu. Dar și ei trebuiau asistați, datorită lipsei de experiență de către un antrenor cu state vechi.

Acum nu aveți nici un angajament?

- Asta ține de noțiunea de statut al antrenorului, dar cît timp ședințele de birou federal în care se iau decizii vitale nu sînt făcute publice, ele se "modelează" (n.n. aranjează) după bunul plac al unui cerc restrîns. Te-ai întrebat vreodată de ce plecau peste hotare, în majoritatea cazurilor, foștii componenți din anii 60 ai echipei Progresul ? Începînd de la Oaidă și terminînd cu Mîndru. Cine "vămuia" la FRF aceste plecări? Ce sume se dădeau și cui? Răspunsul eu îl știu, dar mă abțin.

Insist

Întreabă-l pe cel care este eminența cenușie a FRF din ultimii 25 de ani, pe omul care a fost cel mai strîns legat de Progresul București pe cel care n-a practicat vreodată fotbalul dar care se consideră atotștiutor.

Să fie Cornel Drăguțin?

-?

Ce e de făcut domnule Robert Cosmoc?

- Atît timp cît va persista dedublarea antrenorilor, adică cît timp vor avea în buzunar un carnet de antrenor obținut fără verificare și vor fi plătiți ca, știu eu, frezori sau electricieni pentru o treaptă de salarizare superioară, vom avea de-a face cu o veritabilă "Daciadă a antrenorilor" Eu pentru a deveni antrenor am susținut 46 (!?) de examene. Acum aud că vor merge la Coverciano, patru antrenori români pentru a se instrui. Ei nu au fost încă aleși și chiar dacă vor fi, mă întreb care sînt criteriile care stau la baza alegerii? În altă ordine de idei, baza a piramidei performanței, juniorii, se prezintă lamentabil. Nu mă miră că, trebuie să ne uităm puțin cine lucrează cu echipele naționale de juniori și vom înțelege totul. "Luceafărul" ca școală de fotbal a fost o idee bună dar transplantul copiilor a fost deficitar. Era foarte greu ca ei să se rupă de legătura cu familia lor. Ar trebui vreo patru centre în toată țara pentru ca acești copii și juniori talentați să nu fie prea departe de părinți.

Cu baza materială cum stăm?

- Soluția ar fi. Localități ca Scornicești, Brașov, Oradea reprezintă tot atîtea baze foarte bune de pregătire și instruire.

Ce proiecte de viitor aveți?

- Am trecut prin toate fazele posibile în această lume a fotbalului, lume de care totuși nu mă voi despărți niciodată. Doresc să fiu util, să-mi fac meseria așa cum trebuie și să las în urma mea generații care să preia ștafeta profesionalismului.

Acesta este unul din cele cinci cluburi ale susținătorilor Glentoranului. Celelalte patru n-au încăput în poză.

Domeniul Alin Savu

"Picătura găureşte piatra"
Ovidiu

Orice om care crede că are ceva de spus ar fi fericit să aibă şansa de a i se pune la dispoziţie o întreagă pagină a unei publicaţii, fie ea şi bi...chenzinală.

Îmi asigur cititorii că voi profita de această şansă în beneficiul domniilor lor şi că această pagină nu va fi una contemplativă, că nu va întinde o peltea trandafirie şi siropoasă despre sport.

Vă declar însă, că orice luare de atitudine va fi marcată de spiritul dorinţei cu care au pronit la drum cei 5 ... "directori" struniţi de redactorul lor şef, dar şi a celor care au iniţiat editarea unei publicaţii cu un titlu atît de seducător şi reducător la o rigoare.

Aşadar, vă invit să parcurgem un drum care va străbate şi înălţimile victoriei sportive dar şi subteranele întunecate care ne-au provocat, nu odată, amărăciuni şi dezamăgiri.

Iar în final, o necesară precizare: această pagină va conţine opiniile cetăţeanului Alin Savu, desprins total de instituţia unde îşi desfăşoară activitatea, afirmaţiile făcute angajîndu-l în exclusivitate.

François Mitterand şi magia neagră a vitezei

Îl cunosc pe Cristian Ţopescu de aproape 25 de ani. L-am admirat întotdeauna, nu l-am invidiat niciodată. Pînă într-o zi...

Pînă în ziua de 1 septembrie 1990. Era sîmbătă după amiază, iar Cristian transmitea din Split întrecerile ultimei zile a Campionatului european de atletism.

Din aceea după amiază (ora 17.30!) îl invidiez pe Cristian Ţopescu ca şi pe cei 40.000 de spectatori aflaţi în tribunele stadionului "Gradski". Evident, veţi întreba de ce?

Vă voi răspunde: pentru cele...

...37"79 de bucurie

Ştiţi acum că mă refer la acel fabulos record mondial obţinut de ştafeta Franţei în finala de 4x100 m bărbaţi.

Sînt multe probele atletismului care te atrag prin spectaculozitate: sînt destule recorduri mondiale care au fascinat la vremea respectivă (începînd cu acel 8,90 m. la lungime, recordul lui Bob Beamon: iată se împlinesc 22 de ani de la stabilirea lui).

Dar parcă nimic nu egalează acel tur de pistă străbătut cu iuţeala fulgerului de patru bărbaţi care simt cu aceeaşi inimă, respiră cu acelaşi plămîn, gîndesc cu acelaşi creier şi transmit bastonul dintr-o mînă în alta ca şi cum ar fi, de fapt, un singur om.

Căci realitatea recordului despre care vorbim este aceasta: luaţi în parte, Max Morinière, Daniel Sangouma, Jean-Charles Trouabal şi Bruno Marie - Rose nu reprezintă foarte strălucitoare "vîrfuri", dar împreună alcătuiesc un incredibil unic organism capabil să alerge suta de metri în 9"54 (da, citiţi bine, aceasta este media obţinută de cei patru!!). Iar pentru a merge şi mai departe să spunem că 10 m. au fost străbătuţi în 94,4 sutimi de secundă, aproximativ aceeaşi durată cu a unui fulger mai "sănătos"!.

Dacă recordul mondial anterior, stabilit de ştafeta americană în 1984, îşi găseşte justificare în prezenţa acestui mitologic Carl Lewis şi a altor monştri sacri, performanţa franceză este rodul unei omogenităţi dusă pînă la perfecţiune. O perfecţiune vecină cu magia: o magie oficiată de...

...4 ca unul!

Culoarea pielii îi trădează pe toţi: originea africană, mai apropiată sau mai îndepărtată, este evidentă. Numai că: trei din ei sînt născuţi în Franţa, numai Sangouma în Insulele Réunion.

Trei din ei au 25 de ani, Morinière - 26: Trouabal şi Marie-Rose sînt născuţi chiar în aceeşi zi (!!): Sangouma si Morinière în aceeaşi lună (!). Simple coincidenţe?

Poate, deşi numai Trouabal şi Sangouma sînt colegi de club, iar Bruno Marie-Rose recunoaşte cu nonşalanţă: "a fost doar a patra noastră cursă oficială, împreună"!? De unde, atunci, coeziunea?

Şi să vă mai spunem ceva: cu o zi înainte, vineri 31 august, Gilles Ouenéhérvé (singurul alb şi titular în echipa iniţială) părăsea forţat Split-ul în urma unei crize renale. Dealtfel, acest incredibil record l-a fost dedicat, la 20 min. de la stabilirea lui! (În Franta 1 septembrie fiind sărbătoarea lui Saint-Gilles!). Toate acestea nu mai sînt simple coincidenţe!

Şi încă două amănunte: Daniel Sangouma şi-a "înghiţit porţia" s-a, lansat, în... 8"90 (!!!) luînd avansul care a decis victoria finală asupra englezilor. Iar Bruno Marie-Rose, ultimul schimb, şi-a permis să treacă linia de sosire cu braţele ridicate! Comentariile, vă lăsăm să le faceţi singuri, dragi cititori.

Aşadar, v-am prezentat pînă acum cinci personaje, aflate în directă legătură cu acest record. Dar apare şi un al 6-lea, participant indirect la realizarea unui rezultat de referinţă în atletismul mondial. El este...

...un corsican născut la Casablanca

Jo Maiseti, antrenorul celor... 5 cu care aţi făcut deja cunoştinţă, este socotit un umanist, un taciturn, un interiorizat şi echilibrat.

Avînd încă doi fraţi, a învăţat de la mama sa cum poţi fi un părinte imparţial faţă de mai mulţi copii.

A aşteptat patru ani pentru a trăi acest moment unic care l-a făcut să explodeze de bucurie. Dar echilibrul şi răbdarea i-au adus în cele din urmă satisfacţia unui inegalabil succes.

Credem că cel mai bine îl caracterizează elevii săi.

Trouabal: " este un om al dialogului, unul din aceia care ştiu să evite problemele". Marie-Rose: "nu este neapărat cel mai bun tehnician dar a înţeles cel mai bine interesele atletismului modern, reuşind mariajul unor individualităţi puternice într-o adevărată osmoză". Iar Morinière sintetizează superb: "Este părintele nostru"!

Îşi poate dori un antrenor ceva în plus faţă de acest record şi aceste cuvinte? Noi credem că nu! Poate doar...

...felicitările unui preşedinte

Recordul mondial de la Split este al 21-lea stabilit de atleţii francezi.

Primul, obţinut în... 1891 de André Tournois la 100 m.; ultimul, cel de care v-am vorbit, după 99 de ani (!) tot într-o cursă de viteză. Francezii, după cum se vede, se grăbesc! Aşa cum s-a grăbit şi preşedintele François Mitterand cu mesajul său de felicitare: "Îmbinarea talentului şi coeziunii voastre au adus titlul meritat de campioni ai Europei ai ştafetei de 4x100 m., ca şi un superb record al lumii. Această victorie colectivă vine să confirme şi să încoroneze performanţele realizate de fiecare dintre voi în probele individuale. Ţin să vă felicit!".

Am putea încheia astfel: la un aşa record - un aşa un mesaj de la un aşa Preşedinte!

P.S. Apare posibilitatea unei întrebări care ar putea să sune cam aşa: "ce-ar mai vrea sportivii ăştia?"

Cu două zile înainte de stabilirea recordului, Bruno Marie-Rose visa să alerge într-o cursă record (!)

A doua zi după ce evenimentul se produsese, cei patru trăiau cu violenţă sentimentul că a fost un... vis.

De ce încercau acest sentiment? Pentru că în faţa lor stă de acum încolo un viitor care începe de la 37"79.

Cum vor trăi, cum se vor antrena, cum vor apărea în faţa celor care aşteaptă de la ei cel puţin 37"79?, iată tot atîtea necunoscute a căror rezolvare o aşteptăm. Pentru că sportivul este omul căruia i se cere întotdeauna mai repede, mai sus, mai mult. Adică citius, altius, fortius.

Patru aşi de treflă neagră.

Imperialiştii americani ne-au furat chiar şi Olimpiada

Mă număr şi eu printre aceia, foarte numeroşi europeni, pe care hotărîrea Comitetului Olimpic Internaţional privind atribuirea Olimpiadei '96 i-a marcat profund, consternîndu-i pur şi simplu.

Recunosc că, în idealismul meu, am refuzat orice altă variantă în afara Atenei, socotind că în acel pur olimpism la care visăm aproape toţi, Grecia mamă era îndreptăţită să organizeze ediţia jubiliară a Jocurilor Olimpice moderne.

Şi mai recunosc că am avut impresia că nu aud bine în clipa în care aşteptînd firesc Atena m-a izbit în timpane Atlanta.

Am iubit personajul Scarlett O'Hara, am admirat mustaţa şi zîmbetul de seducător profesionist al lui Clark Gable, îmi place la nebunie coca-cola de pe vremea cînd la noi era incriminată ca băutură capitalistă şi o visam ca pe un fruct oprit.

Dar, de joi 20 septembrie nu mai pot suferi Atlanta: şi nici Comitetul Olimpic Internaţional şi nici pe dl. Samaranch, în ciuda figurii sale de om deschis şi blînd.

Probabil mi s-ar putea aduce numeroase şi fascinante argumente materiale, beneficii uriaşe transformate în minunate baze sportive, în ajutoare acordate ţărilor sărace, în mîini întinse bătrînilor din azile sau copiilor orfani din casele de copii.

Toate acestea, chiar materializate, mă impresionează şi mă înduioşează. Nu neg frumuseţea şi necesitatea lor.

Dar, într-o lume marcată de dezmăţul violenţei şi urii, sărbătorirea celor 100 de ani de la prima Olimpiadă modernă chiar în locul de naştere al ideii de întîlnire paşnică a oamenilor, lipsită de patimi şi ambiţii deşarte, socotesc că era o datorie morală, de conştiinţă.

Chiar dacă Grecia ar fi trebuit susţinută material prin subvenţii ale C.I.O. sau chiar prin chetă publică şi totuşi acest act de justeţe trebuia îndeplinit.

Efortul ar fi fost răsplătit de necesara reînviere a spiritului olimpic la dimensiunile sale fundamentale ca o nouă punte aruncată peste prăpastia tenebroaselor confruntări fără justificare reală care marchează acest atît de agitat sfîrşit de mileniu.

Ca orice om ancorat în realitate urmăresc şi eu cu o lucidă îngrijorare evoluţia bătăliei pentru petrol, marcat de teama că o nesăbuită scînteie poate declanşa un cataclism cu urmări imposibil de întrevăzut.

Iar agresivitatea unui alt exaltat al secolului aflat în Golf mă revoltă aproape în aceeaşi măsură în care agresarea spiritului olimpic a dus la refuzul de a acorda Greciei un drept asupra căruia nu plana nici un echivoc.

Scriu aceste rînduri cu puţin înainte de sosirea în România a dlui. Samaranch, ocazionată de întîrziata sărbătorire a 75 de ani de olimpism românesc. Îl vom primi cu aceeaşi veşnică şi proverbială ospitalitate, îi vom acorda onorurile şi respectul cuvenit funcţiei.

Dar nu cred că vom putea uita nedreptatea făcută Atenei, nedreptate împotriva căreia avea obligaţia să se opună cu toată greutatea poziţiei domniei sale.

Că "banii nu aduc fericirea" nu mai este de mult o noutate tot aşa cum goana nebună după ei riscă oricînd să se transforme într-un dezastru.

Vom milita mereu pentru o luptă, fie ea şi încrîncenată, avînd drept scop un punct, un record, o medalie.

Şi tot aşa, nu vom înceta să credem în acea luciditate a omului capabilă să-i reamintească mereu că se deosebeşte de animale prin raţiune şi chiar fair play.

Reafirmîndu-ne convingerea că spiritul olimpic va trebui să întindă o aripă protectoare asupra întregii planete, ca unică garanţie a perpetuării speciei umane, să ne exprimăm totuşi şi speranţa că Olimpiada din 1996 da la Atalanta nu va fi ultima, că olimpismul nu va muri înnecat în petrol, Coca-Cola sau perspectiva biblică a anului 2000. Mai ales că Apocalipsa va coincide cu un an olimpic. Olimpiada sau Apocalipsa?

P.S. Pierre de Coubertaine se răsuceşte în mormînt!

TIME OUT

7

DION – penița care a zgîriat dictatura

Cînd pacea nu devenise un instrument de publicitate al lui Ceaușescu, cînd poluarea era un subiect îndepărtat nouă, deși o trăiam pe toate planurile, iată că am cunoscut un caricaturist care trata cu mult simț al modernului aceste teme. Sigur că ele veneau de undeva, din mult căinatul tineret occidental cu mișcarea hippy și flower-power, din muzica sa. Ei bine, acest caricaturist, mare amator de rock-music, și, altfel, un copil minune al caricaturii românești, se numește *Daniel Ionescu – Dion*. Alături de Ion Barbu din Petrila, Dion aducea un nou mare val în caricatura românească. Îmbrățișați repede de cărturari ca Radu Cosașu și Romulus Vulpescu, cei doi au organizat o minunată expoziție, la Dalles, care a fost închisă de autorități în chiar ziua vernisajului. Adică a fost închisă înainte de a se deschide. Înțelegeți deci amărăciunea de atunci a tinerilor artiști. Nu s-au lăsat însă și, spre jumătatea anilor 70, cei doi au ocupat sala casei de cultură din Deva. M-am nimerit să fiu și eu unul din prezentatorii acestei manifestări. Spartă gheața, expoziția a început să circule prin țară, să "itinereze". Cei doi au trimis lucrări prin străinătate și astfel cu mai multe premii luate de afară au devenit dacă nu celebri, doi caricaturiști notorii, de circulație internațională. Dion, prieten apropiat mie, a debutat și în grafică ilustrînd cartea de debut a subsemnatului. Am văzut că în America și-a păstrat obiceiul cel nou – coperta "Strigătului" Silviei Ciucă.

Era, însă, mereu nemulțumit, neliniștit. Cînd a cerut să plece în Turcia, unde luase un premiu, nu i s-a permis. Ani de zile, căuta, căuta, și parcă nu găsea, era într-o permanentă stare de nemulțumire, ca mulți, foarte mulți dintre noi. Un premiu în Iugoslavia, cu aprobarea, în fine de ieșire din țară l-a dus în America.

Ce face el acolo, acum? Colaborează la Time și New York Times la multe alte publicații românești ale exilului, lucrează ca grafician într-o editură. Una dintre lucrările publicate de Dion în marile gazete americane o reproducem și noi alături. În unele lucrări, subtil, el înțepa din America dictatura. Nu înainte de a vă spune că el sa aflat cîteva săptămîni în țară, unde a revenit cu bucurie, unde a stat o perioadă poate pentru a încărca bateriile spiritului său ascuțit.

■ GEORGE STANCA

Povești adevărate cu extratereștri

În spațiul extraterestru e mai puțină muncă

Un savant chinez anunță apariția OZN-urilor.

Există cu adevărat, sau sînt plăsmuiri ale minții noastre? De unde vin? din timp, din spațiu? De mii de ani se tot fac referiri la ei, într-un fel sau altul, conform gradului de evoluție al societății respective, ba chiar sînt autori care susțin că însăși Biblia n-ar fi altceva decît relatarea întîlnirii pămîntenilor cu extratereștrii. Și dacă nu există realmente, ci sînt plăsmuiri ale minții omenești, proiecțiile noastre? Ce sînt, atunci, gîndurile noastre?

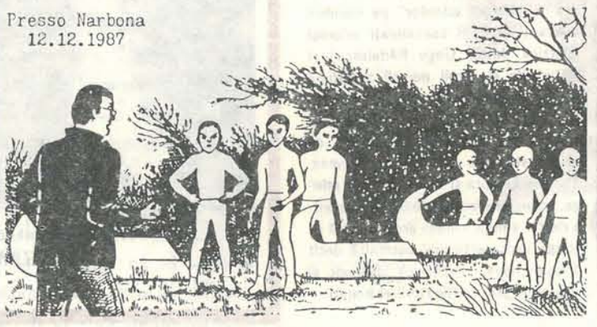
În privința OZN-urilor, e ca la fotbal. Oamenii se împart în două categorii. Unii cred, fără să pretindă marea aterizare de gradul trei în Giulești, la derbiul Rapid – Sportul Studențesc, sau măcar în Piața Universității, ceilalți nu cred, tocmai pentru că această aterizare nu a avut loc, ba chiar, dacă într-o bună zi ar avea totuși loc, ar găsi ei o explicație materialist-științifică a fenomenului, eventual o halucinație colectivă, deasemeni explicabilă. Disputa dintre tabere, oricum, merită să fie urmărită, mai ales atunci cînd se înverșunează unii contra altora, pentru că-și demonstrează adevărul (mai ales cei care nu cred) cu atîta *"delicatețe"*, încît dau senzația atmosferei de stadion care-și disputâ un penalti. Exact, despre ce este vorba, nu știu nici unii, nici alții, cei care acceptă însă gîndul că încă nu au înțeles totul despre lume, că mintea lor este totuși limitată în posibilitățile ei.

Realități (un savant chinez anunță, de mai mulți ani, locul, data și ora apariției OZN-urilor), fenomene optice ori astronomice, deocamdată e cert doar faptul că sociologii au constatat că oamenii văd mai des OZN-uri în momentele și în zonele geografice cu dezordini sociale, politice și culturale frecvente. OZN-urile apar, susțin ufologii, și în zonele în care sînt plasate centrale nucleare, ori depozite de armamante, mai ales dacă e vorba de arme nucleare. De îndată ce se experimentează o armă nouă, ori se deschide vreun depozit, apar și *"farfuriile"* pe cer. Tăcute, discrete, ca și cum ne-ar examina de acolo, dintre nori, să vadă ce-am fost capabili să mai născocim... În bine sau în rău, nu are importanță, pentru că e vorba de ceva care ne privește personal, pe noi, locuitorii acestui Spațiu și Timp, nu pe ei. Poate că ne disprețuiesc în sinea lor, ne consideră înapoiați, sau poate că legile lor nu le permit contactul cu umanii. Nu au voie cel puțin așa ar reieși din povestirea care urmează și pe care domnul G.L. (și-a spus numele complet, dar cei care au făcut public cazul au preferat, din prudență, să recurgă doar la inițiale) a relatat-o calm, ne-emoționat, doar puținel mirat.

Desigur, au fost și persoane care au afirmat ca dl. G.L. ar fi avut *"un vis cu ochii deschiși"*, în plină zi, experții în problemele OZN-urilor însă, după ce au examinat cu atenție cazul, au ajuns la concluzia că incidentul merită să fie inclus în categoria întîmplărilor, pentru moment inexplicabile. O posibilă întîlnire de gradul trei, în alți termeni.

Sînteți extraterestru nu-i așa?

Așadar dl. G.L. este un francez din Narbonne (sudul Franței), compozitor și restaurator, în vîrstă de 40 de ani, are o fiică de 16 ani și trece drept persoană serioasă, echilibrată, rațională, demnă de încredere. În dimineața zilei de 12 decembrie 1987, voind să aprindă un foc în curte, pentru a-și face friptură la grătar, a urcat în mașină și conform obiceiului, a pornit-o spre Malvési (numele unei fabrici de uraniu, 3 km. Nord depărtare de Narbonne). A oprit în dreptul ciădirii vechi a fabricii, acum demolată, și s-a îndreptat spre dărîmături cu gîndul să adune cîteva surcele, lucru pe care-l făcea de fiecare dată cînd avea poftă de carne la grătar. A mers pe jos 6-7 metri și, surpriză! Pe platforma din spatele colinei șase oameni micuți, înalți cam de 1.50m. (păreau copii), îl priveau cu insistență. Aveau pielea pămîntie, trăsăturile feței de tip asiatic, cîteva încrețituri mici, orizontale în partea de jos a nasului, în rest nimic care să-i deosebească de noi. Îmbrăcămintea, identică la toți, era o salopetă de culoare închisă. Unii aveau și cava, care părea glugă, sau păr, dar în acest caz, părul (de culoare argintie) era foarte lipit de craniu. Alături de ei, niște bărcuțe, un fel de scootere de zăpadă, lungi de un metru și jumătate și înalte cam de 40 de centimetri, fără nici un fel de aparatură de bord, vizibilă pentru condus.

Plouase mult în ajun, aerul era cenușiu, apăsător, iar cei șase păreau să se adăpostească sub gardul viu de arbuști. Cînd a coborît din mașină a privit ceasul: 10^{50}. Acum, omuleții îl priveau atît de ciudat, încît a renunțat la lemne. S-a apropiat de ei, pînă la doi metri. Nimic deosebit, doar bărcuțele. I-a salutat, ca să lege un dialog, cu un *"Bună dimineața, urîtă zi azi"*. Drept răspuns, a auzit niște sunete. Nazale. Ceva, pe care nu l-a înțeles, așa că a insistat: *"Sînteți de prin părțile astea?"* și i-a răspuns cel de-al doilea *1.3"*, după care o persoană din grup s-a apropiat de el spunîndu-i: *"Polul Arctic"*. De data aceasta avea senzația că nu mai e vorba de joc. Omulețul îi întinsese mîna, n-ar fi vrut să i-o strîngă, și nici nu avea certitudinea că acesta ar fi dorit așa ceva, n-a rezistat însă tentației și a atins ușurel mîna necunoscutului. *"Pielea lui, dacă era piele, avea să povestească mai tîrziu dl. G.L., era teribil de rece."*

După o întîlnire cu extratereștrii al durerî lombare

I-a examinat pe rînd și pe ceilalți. Se priveau între ei neliniștiți, intrigați, dezaprobatori. *"Dumneavoastră nu ne interesați"*, i-a spus femeia, *"dar pe unii dintre oameni îi luăm cu noi"* și în acest moment a apărut un al șaptelea personaj, asemănător cu ceilalți. Părea nemulțumit, furios din cauza scenei care tocmai avusese loc. Privirea lui sugera o stare psihică tipică transei. S-a adresat grupului cu vocea sa nazală, cîteva cuvinte pe care nu le-a înțeles, cei șase însă au sărit imediat în bărcuțele lor și cîteva fracțiuni mai tîrziu, fără nici un zgomot, fără ca măcar iarba să tremure, cele patru nave au început să se ridice lent. Și-au schimbat direcția cu 180 de grade, apoi au continuat să urce lin.

I-a urmărit cu privirea pînă au ajuns la 4–5 metri înălțime, în acel moment a avut însă senzația unui șuierat ascuțit, prelung, greu de definit, ce părea să vină chiar din propriul său cap, apoi a leșinat. Această stare de pierdere a conștiinței trebuie să fi durat foarte puțin. Nu a căzut, a rămas în picioare, dacă ar fi căzut ar fi avut hainele murdare...

Cînd și-a revenit a urcat în mașină, iar la orele 11^{15} se afla deja acasă. Fără surcele pentru foc, uitase de ele.

S-a reîntors la Malvési cîteva ore mai tîrziu, însoțit de fiica sa, locul era pustiu. A observat pe iarbă cîteva urme circulare cu diametrul de aproximativ zece centimetri. Atît. Vreo două trei zile după aceasta a avut o ușoară durere lombară, dar poate că a fost o simplă întîmplare, în rest nimic deosebit, nici fizic, nici psihic.

Desigur, cazul relatat nu intră în categoria clasicelor obiecte zburătoare neidentificate, acestea dispar rapid. Domnul G.L. nu a fost atras de entități necunoscute, poate chiar extra-pămîntene, într-un loc pustiu, el s-a dus singur, într-un loc pe care-l frecventa de obicei. E exclusă așadar și tentativa de *"răpire"*. Dar cum e posibil ca niște ființe ultraevoluate să se rătăcească, așa, din cauza ploii, apoi să lege un dialog stupid cu un pămîntean? Sau, el vor să transmită un lucru, în timp ce noi înțelegem cu totul altceva? De acord, au spus investigatorii (obișnuiți cu cazuri de acest gen), povestirea pare absurdă, tocmai din acest motiv, însă e credibilă. Dacă dl. G.L. ar fi inventat-o, în mod cert ar fi plăsmuit-o ceva mai realistă! Și apoi, ce sens aveau expresiile *"magnetism"*, *"bază"*, *"Polul Arctic"*? Dar navele acelea ciudate, care seamănă atît de mult cu navele de zbor ale civilizațiilor cu mult mai evoluate decît noi, despre care se vorbește în atît de multe legende? Indienii americani mai au și astăzi legende despre *"canoe zburătoare"*: nu aveau nici roți, nici motor, nici rezervor pentru combustibil, se deplasau folosind cîmpul magnetic... Jacques Vallée dă numeroase exemple de acest gen, putem deci, fără multe ezitări, să includem aici *"incidentul"* de la Malvési, cu condiția, desigur, de a accepta gîndul că totuși, în lumea noastră de ființe raționale, concrete, există și mistere. Pe unele le dezlegăm, le-am dezlegat deja, altele...

■ MARIA CUNE

POKERUL
Reguli, rafinamente, trucuri

1. Unul dintre cele mai pasionate jocuri de cărți este pokerul! Nimeni nu știe dacă n-a fost adus, cumva – ca și sifilisul (pardon!) din America, de caravelele lui Cristofor Columb... Pokerul este un joc febril și spectaculos, care și-a cîștigat faima (între altele) și prin rata mare a sinuciderilor pe care le-a provocat în rîndurile milionarilor. Poate fi jucat și de plăcere, poate fi practicat chiar și din nevoi financiare!... La Paris, pe vremea cînd se bea absint, pokerul era în mare vogă. Verlaine, Gaugain, Ravel au fost mari jucători de poker. Dostoievski are o... "scuză": era amator de ruletă! Jocul se învață relativ ușor, însă poate deveni un viciu redutabil. Acest – hai să zicem – curs sentimental de poker, pe care îl vom publica în serial, are un scop aproape "terapeutic". Ageamiii nu și-ar mai pierde banii așa ușor, iar escrocii s-ar dezvăța (chipurile!) de mania păcălelilor.

Formațiunile de joc sau clasarea categoriilor

1) **Două "bucăți"** – Ex.: 2 Ași, 2 popi
2) **Perechi** – Ex.: 2 șeptari cu 2 valeți, 2 dame cu 2 popi, etc.
3) **"Briliant"** – trei cărți de același fel
   Ex.: 3 decari, 3 optari, etc.
4) **Chintă simplă** – Ex.: 7, 8, 9, 10 și valet
5) **"Ful"** – Ex.: 3 valeți cu 2 dame, etc
6) **Culoare** – Toate cele cinci cărți de aceeași culoare!
7) **Careu** – Patru cărți de același fel
   Ex.: 4 ași (careu deași), etc
8) **"Chintă regală"** – Ex.: 7, 8, 9, 10 și valet, de aceeași culoare, sau 8, 9, 10, valet și damă, de aceeași culoare, etc.

Notă: în cazul întîlnirii între doi jucători cu cărți egale, decide valoarea celei de-a cincea cărți!

■ MARIUS PETRESCU

Pagina nesportivă

ION CRISTOIU

Cu stiloul prin București

Mecanismele economice ale mersului cu liftul

Liftul coboară greoi, clătinîndu-se din toate încheieturile. E singurul care merge dintre cele douăzeci instalate cîndva, în vremuri mai însorite de către brava întreprindere Ascensorul. Restul stau la parter cu uşile larg deschise. Vizitatorii bolnavi, în general oameni care nu sînt de-ai casei păşesc înăuntru înfiorați de încîntare şi apasă pe butoane. Zadarnic, liftul nici nu clinteşte. El poate fi văzut aici, în hol, mai mult de expoziție decît de lucrat în sus şi-n jos.

Singurul lift în funcțiune nu opreşte însă la toate etajele. Degeaba apeşi pe buton. Cutia magică trece prin faţa ta fără să opească. Obişnuiții spitalului au învățat însă mecanismele economice ale mersului cu liftul. Ele sînt cele ale economiei socialiste. Ca, de exemplu, următorul şiretlic: baţi uşor în uşă şi spui pe jumătate plîngăreț, pe jumătate duios: tanti, liftul! Un tînăr medic şi-a făcut rost de o trompetă. Zbieretele acesteia, repercutate de coloană, le sperie pe liftiere. Atît de tare încît nu-şi pot permite să nu opească.

La etajele blagoslovite de generozitatea liftierei dă buzna înăuntru o mulțime înebunită de aşteptare: ologi, ciungi, inşi bandajați la cap ca matrozii din filmele revoluționare sovietice, femei în halate soioase, asistente delicioase, o bucătăreasă cu un cărucior de ciorbă, electricianul tîrînd după el o scară, paralitici purtați în cărucioare. Liftiera umblă la butoane cu aerul înalt al unui operator NASA. Uşile se dau în lături, cu un bufnet de uşurare la etaj, un alt etaj. Cei ce ies se ciocnesc de cei ce vor să intre. Într-o clipă, liftul s-a umplut ochi. Cetăţeana liftieră pipăie zadarnic butoanele. Hardughia refuză să se pună în mişcare. Cauza? Complicată. Mijlocul liftului trebuie lăsat liber. E un principiu de funcționare rămas aşa chiar din construcție. Umanitatea dinăuntru se lipeşte de pereți. Un bărbat tînăr, putînd un buchet de garoafe, are chiar loialitatea de a renunța. Liftul stă să plece. În acea clipă îşi face apariția un mort. Adică nu, nu un mort, ci o brancardă pe care stă ţeapăn un mort. Liftiera face o criză: – Nu mai vreau morți, m-am săturat de ei pînă-n gît. De azi dimineață am cărat patru. Brancardierul se milogeşte. Liftierei i se face milă: – Ia şi tu liftul pentru mîncare, îl sfătuie ea.

GEORGE STANCA

Politichiia

Stînga nouă şi proteza sa

Asistăm în aceste vremuri situate la nici un an după revoluție, la o clară insurecție a stîngii. A vechii stîngi. Dacă situăm la dreapta toate partidele de opoziție, dacă le adăugăm şi grupările, gruparea de centru şi centru-dreapta, vom observa lesne că le lipseşte un lucru esențial – unitatea. Şi dacă unitate nu e, ce mai nu e? Organizare, tactică, strategie, nimic nu e. Uitați-vă la partidele existente, la numărul lor şi la stabilitatea lor. Şi la credibilitatea lor. Şi la platformele lor. Uitați-vă la, scuzați expresia, cadrele de partid, la lupta lor pentru putere în sînul propriei organigrame, la ţelurile mărunte (bani, case, afaceri), în raport cu ideea de unitate națională. Vrem, nu vrem, prin partidele noastre bate un vînt pustiitor ca-ntr-o Sahară națională în care firele de nisip sînt purtate de colo, colo spre toate punctele cardinale. Forțînd puțin metafora politică, România de azi, este ciungă. Sau are dreapta boantă, incompletă, fără palma aceea care cu degetele strînse poate fi un pumn zdrobitor.

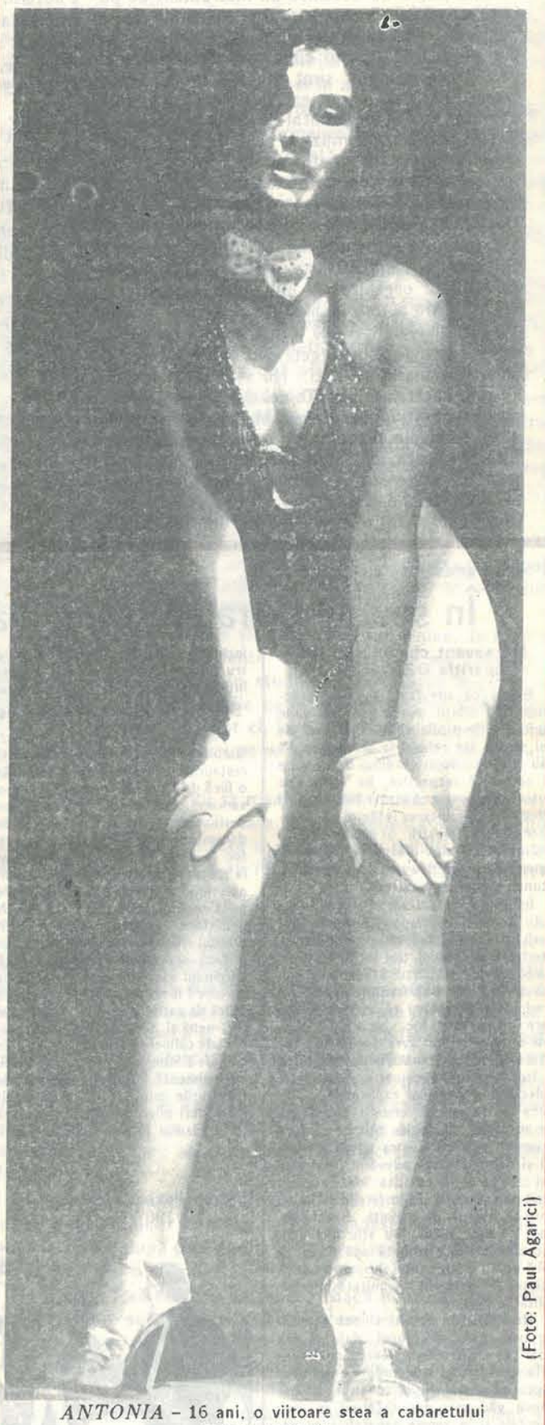
În timp ce stînga, noua stîngă are şi o proto . – vechea stîngă. Or, o politică făcută în trei mîini, fără ca una din ele să fie la mijloc, pentru echilibrare, este clar dezaxată. Să nu uităm apoi că vechea stîngă, ceauşiştii, avea o structură, un schelet, care după cum se vede, s-a păstrat. Stînga veche nu mai are acum un cap, dar acesta poate fi înlocuit. Marele avantaj politic al vechii stîngi e acela că e veche. Adică are o experiență în manevrarea maselor, are o tactică, poate că are fonduri, poate că are un plan bine elaborat de pe vremea lui Ceauşescu – acela de a păstra sau a recuceri puterea după căderea acestuia. Existența unui asemenea plan nu este de contestat. Iată, toți membrii CPEX au bani să-şi plătească cei mai buni avocați, ba şi cîte 2-3 de persoană. Există publicații care au început fără jenă să-i susțină. Aceste publicații (Democrația, România Mare, şi mai nou, Zig-Zag), au renunțat la limbajul de lemn, pe care tot promotorii lor spirituali l-au inventat, trecînd la unul de fier, cel al epocii staliniste care abundă în "trădători de neam şi țară", "dușmani ai poporului" "fasciști" şi "legionari".

Aşa stînd lucrurile, categoria politică, care a profitat cel mai mult de democrația post-revoluționară, este stînga, vechea stîngă. Ea are acum supremația în presa scrisă încercînd să influențeze masele în sensul dorit de ea, sens învăluit în "profundul patriotism" moştenit de la Ceauşescu, în exhibarea unui naționalism primitiv care i-a folosit (şi pe care l-a folosit) fostului dictator.

Şi, dacă pînă nu demult, stînga avea o redută la stînga ei, (în extremă) România Mare şi stînguța-homuscul numită "Democrația", iată că acum se conturează şi o dreaptă a stîngii care e Zig-Zag-ul lui Păunescu.

Revistă cu nume predestinat, fostă sub Ion Cristoiu un vîrf de lance al dreptei, iat-o respectîndu-şi numele şi trecînd în cealaltă extremă. Căci, dacă România Mare şi-a propus să reabiliteze întregul aparat represiv al securității şi în secundar nomenclatura, membrii CPEX, Zig-Zag-ul îşi propune să rezolve restul, încercînd să redea "circuitului valorilor" pe membrii marcanți ai PCR considerați valoroşi (Burtică, Mizil, Gogu Rădulescu) şi alături de ei, eroii muncii socialiste președinți de ceapeuri fruntaşe care consideră că au făcut şi ei ceva pentru poporul acesta în ultimii 45 de ani. Astfel, cu două mîini zdravene, Zig-Zag-dreapta şi România Mare stînga, adăugîndu-se şi indexul Democrația cînd la stînga, cînd la dreapta, iată că stînga veche este mai puternică decît dreapta nouă. Puternică ideologic şi economic ,prin susținătorii ei bogați.

FAIR PLAY BOY

(Foto: Paul Agarici)

ANTONIA – 16 ani, o viitoare stea a cabaretului *ALHAM BRA*?

Un nu hotărît bombelor!

Nu mai înțeleg nimic din lumea asta în care RDG-ul nu mai e RDG, în care URSS se va numi probabil Uninea Statelor Suverane Sovietice, în care Kuweitul nu mai există ca stat, în care Albania iese în lume, spărgîndu-şi zidul modern de tip chinezesc. Nu mai înțeleg. Cum adică? Pînă acum ştiam că albul e alb şi negrul e negru. Sau, raportîndu-mă la politic, albii sînt albi şi roşii sînt roşii. Zidul e zid şi cortina e cortină. Chiar dacă politica e una pe cap de țară şi sportul e la fel, deşi n-ar trebui. Adică, am fi putut juca, noi românii, cu Africa de Sud care exploatează negri? Ce legătură are asta cu sportul, ce legătură au avut Olimpiadele de la Moscova şi Los Angeles cu departajarea politică? Sportul e sport şi legea lui e una singură apolitică – fair play-ul.

Tocmai de aceea ne bucură vestea disputării unui meci care ar fi trebuit să nu aibă loc (dar care a avut), din motive politice. Nu adîncim aici istoricul relațiilor chino-israeliene. Ba chiar, vorbind de sport, ele ar trebui să nu ne intereseze. Dar, şi aceasta voiam să spun, eram sigur că meciul de Cupa Davis dintre Israel şi R.P. Chineză, programat a se disputa în prima țară, nu se va mai putea desfăşura. Şi, iată, că meciul a avut loc acolo unde era prevăzut. Este aceast o bombă? Este. Numai că efectul ei va fi, spun eu, repede uitat, fiindcă, iată, politicul lasă sportul în pace. Excepțiile deci nu vor mai fi excepții. Bombele nu vor mai fi bombe. Şi ce ne putem dori oare mai mult decît ca bombele să nu mai fie bombe?

Bombele de presă, bombele atomice, bombele cu hidrogen...

Aşa să ne ajute Fair Play-ul.

■ G.S.

Televiziunea pentru orbi

Ca orice amator de sport îmi potolesc şi eu foamea de informații în domeniu privind emisiunile TV ale departamentului respectiv.

Nenumăratele satisfacții ca şi clipele de intens amuzament pe care le-am trăit în faţa televizorului în întunericul camerei nu pot fi întunecate de foarte rarele momente în care, avînd draci, îmi venea să-l arunc pe fereastră.

Într-o sîmbătă după amiză am privit cu cavitatea bucală generos desfăcută, minunata intervenție, prin care golul craiovean de la Tirana (antologic dealtfel), după ce ne-a fost prezentat de cîteva ori din ungiuri şi cu viteze diferite, ne-a fost descris şi verbal de micuțul său autor ca şi de cel care îl interoga.

Oricît de prost sau orb erai în ziua de 22 septembrie tot reuşeai să vezi golul! Felicitări lui Ciurea pentru gol şi TVR pentru invenția sa pleonastică. Alexandru Mironov va avea în curînd un nou colaborator, la universul cunoaşterii sportive.

P.S. Am admirat şi eu tehnica de jucător a lui Sorin Cîrțu ca şi uşurința cu care risipea ocaziile. Eu nefiind microbist craiovean am scăpat de ... preinfarct! Dar dacă eram?

L-am descoperit astfel pe Sorin Cîrțu îmbătrînit prematur, înțelegînd o dată în plus cît de grea este meseria de antrenor atunci cîn doreşti să o faci cum trebuie.

■ ALIN SAVU